

ԱՐԾԻԻ ԵՒ ՃԻՃՈՒ

ՖՐՈՒԳից

Թարգմ. Արծիւեան

Հսկայ թւերը լայն-լայն տարածած,
Հզօր Արծիւը ուղղեց իւր թռիչք
Դէպի բարձրաբերձ լեռներ սեպացած,
Դէպի անսահման կապուտակ երկինք:
Երկնի սաւառնեց նա խիտ ամպերում,
Քանի ոյժ ունէր զօրեղ թւերում.
Եւ վերջ ի վերջոյ յոգնած ու դադրած՝
Նա նստեց Հսկայ մի լեռան կրճքին,
Որի գագաթը մինչ երկինք հասած՝
Սարսափ էր ազդում վերեւ նայողին:
Նստեց նա հանգիստ, անվախ, անվրդով
Եւ, շուրջը գոռոզ հայեացք ձգելով,
Իւր լաւբայական ձայնով ահեղ
Որոտաց ուժգին. «Մենա՛կ եմ այստեղ,
Մենակ ու ազատ այս լեռան վերայ,
Որպէս քաջայաղթ լիազօր արքայ.
Իմ գահն է—անհուն այս երկնականար,
Որոտ ու ամպեր—ոտքիս պատւանդան.
Ո՞վ կայ աշխարհում փառքիս հաւասար,
Ո՞վ կարէ հասնել գահիս բարձրութեան...
—«Ն՛ս»
Լսւեցաւ յանկարծ մի ձայն թոյլ, բարակ՝

Մեծապանծ Թռչնի հէնց ոտքերի տակ.
 —Ե՛ւս—անձրևային ճիճուս աննշանս:
 «Ի՛նչպէս, դո՛ւ ալստեղ, իմ դէմ լանդիման...
 Ասա՛ ինձ շուտով, ճիճո՛ւ անպատկառ,
 Ո՞րտեղից դու ալս ամպերին հասարա...
 —Այն նեխած ճահճից, Արծիւ ինքնագով,
 Ուր դու ծնւած ես քո ալդ վեհ փառքով,
 Այն նեխած ճահճից, որտեղ այժմ դու
 Զգւում ես անգամ հայեացք ձգելու:
 «Բայց թէ՛նչ հնարքով, դու միջատ չնչին,
 Հասար իմ անհաս ամպազարդ գահին.
 Ասա՛, պատմիր ինձ, թէ՛նչպէս, թէ՛նչ կերպով...
 —«Ինչպէս: — Սողալով, Արծիւ, սողալով...»

Մօսկւա. 1889 Թ., 27 մայիսի